

си хранѣ на ученицитѣ въ таинството; на крайното же послѣшаніе въ Гѣтсиманската градина; тѣка, ако и като чловѣкъ показва сичкѣтъ нѣмоць на чловѣческото естество, и скърби съ една тѣло глѣбока скърбь, която довела до смърть дѣшата мѣ; ако и да сѣ подвижава съ единъ тѣло голѣмъ подвигъ, който го докаралъ да сѣ испоти крѣвакъ петъ, до тѣло много, щото течалъ даже до земата; ако и да пада съ лицето си до земата, и съ послѣдна дѣша моли, ако е възможно да премине отъ него горчивата онакъ смъртна чаша; нѣ при сичко тока, послѣшликъ даже до смърть на волата отеческа: „Отъ чѣ, (дѣма) нѣ ѣкоже ѣзъ хоцѣ, но ѣкѣже тѣ; вѣди вѣла твоя.“ (1) Като сѣ обѣрилъ къмъ тримата ученици, които намѣрилъ, чѣ спѣтъ, пробѣжда гѣ. И, станете да отидѣмъ, имъ рѣказ, тамо, гдѣто нѣ зове отеческата волъ, и чловѣческото спасеніе.

Сега, о Христѣане на кое повѣче да сѣ почюдимъ? да ли на отеческото рѣшеніе, който е осѣдилъ сына си на смърть? или на послѣшаніето на сына, който съ тѣло усърдіе тича на смъртъта? нѣ, и въ рѣшеніето на отецътъ, и въ послѣшаніето на сынтъ нѣй трѣбва да сѣ почюдимъ на крайното Божіе къмъ насъ снисхожденіе.

Богъ за да освободи Евреитѣ отъ Египетското мѣчителство провѣдилъ единъ чловѣкъ, Моисѣа. За да прощава грѣхѣветѣ на Евреитѣ, накаралъ, и сѣ проливалъ въ всезжженіето крѣвъ-та на жертвѣты, която е была крѣвъ козѣа, и телѣшка; нѣ за да освободи насъ отъ Ядовото мѣчителство, е дошълъ лично самъ самичакъ; „на землай ѣвѣсѣ, ѣ съ чловѣки поживѣ“, (2) за да изглади грѣхѣветѣ ни, той е пролѣлъ сѣщата си крѣвъ: „нѣ крѣвѣю крѣзлею ѣ телчѣю, но своѣю крѣвѣю спасѣ насъ.“ (3) Тѣло много скѣпно е спасеніето ни, щото сѣ оцѣнава съ крѣвъ-та на едного Бога. Само една капчица отъ Божественната крѣвъ е най скѣпноцѣнниѣтъ маргаринъ райскѣй; и една само капчица стигашѣ, да ѣгаси сичкѣты пламъци на вѣчната мѣка. Нѣ при сичко това тѣло изобилно сѣ е пролѣла, щото нѣти капка е останѣла въ живѣты на распѣтѣтъ ни Исуса Христа. Помыслѣте добрѣ тѣй голѣмо дѣло, слышателіе; Тойзи, който пострадалъ, който сѣ распѣлъ, който ѣмрѣ, е Сынъ Божій. Той пролѣ, за да нѣ искѣпи, сичката си крѣвъ, а нѣй, ѣви! държимъ ли оцѣ дѣшитѣ си зарѣбены? Нѣй оцѣ ли рѣвѣкамы на грѣха? Нѣй оцѣ ли нѣ смѣ

[1] Мат. гл. 26, ст. 39. [2] Варухъ 3. [3] Евр. 9. ст. 12.